

Trestní právo procesní

Jiří Jelínek a kolektiv

6. aktualizované vydání
podle stavu k 1. 1. 2022

Leges

Vzor citace:

Jelínek, J. a kolektiv: Trestní právo procesní. 6. vydání. Praha: Leges, 2021, 942 s.

AUTOŘI:

Prof. JUDr. Jiří Jelínek, CSc.: Předmluva. Kapitola I., III. (spoluautor), V. (kromě § 2 II.), VI., IX., X., XI., XV., XVI., XVII., XIX., XX., XXII., XXIII. Vedoucí autorského kolektivu. Redakční zpracování.

JUDr. Antonín Draštík: Kapitola XIV., XXXIV. (spoluautor).

doc. JUDr. Ingrid Galovcová, Ph.D.: Kapitola XXI., XXVI. Tajemnice autorského kolektivu.

JUDr. Karel Hasch: Kapitola XXIV., XXV., XXVII., XXVIII., XXIX., XXX., XXXIV. (spoluautor).

JUDr. Simona Heranová, Ph.D.: Kapitola VII.

doc. JUDr. Jiří Jirásek, CSc.: Kapitola II.

JUDr. Jiří Mulák, Ph.D.: Kapitola III. (spoluautor), V. § 2 II., příloha, věcný rejstřík.

JUDr. Vladimír Pelc, Ph.D.: Kapitola XXXI., XXXII. (obě kapitoly spoluautor).

JUDr. Ivana Rabinská, Ph.D.: Kapitola XII.

JUDr. Jiří Říha, Ph.D.: Kapitola XXXIII.

JUDr. Anna Syková, Ph.D.: Kapitola IV.

JUDr. Katarína Tejská, Ph.D.: Kapitola VIII., XXXI., XXXII. (poslední dvě kapitoly spoluautorka).

JUDr. et Mgr. Jana Tlapák Navrátilová, Ph.D.: Kapitola XIII., XVIII.

KATALOGIZACE V KNIZE – NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Jelínek, Jiří, 1955–

Trestní právo procesní / Jiří Jelínek a kolektiv. – 6. aktualizované vydání podle stavu k 1.1.2022. – Praha : Leges, 2021. – 942 stran. – (Student)

Obsahuje bibliografii, bibliografické odkazy a rejstřík

ISBN 978-80-7502-550-0 (vázáno)

* 343.13 * (437.3) * (075.8)

– trestní právo procesní – Česko

– učebnice vysokých škol

343 – Trestní právo [16]

37.016 – Učební osnovy. Vyučovací předměty. Učebnice [22]

Vydalo Nakladatelství Leges, s. r. o., Lublaňská 4/61, Praha 2,
v roce 2021 jako svou 751. publikaci.

Edice Student

Vydání šesté

Obálku navrhla Michaela Vydrová

Redakce JUDr. Jana Sladká Hyklová, Ph.D.

Tisk powerprint, s. r. o., Horoměřice

www.knihyleges.cz

© Jiří Jelínek a kolektiv, 2021

ISBN 978-80-7502-550-0

KAPITOLA I.

ÚVODNÍ VÝKLADY

- § 1 Pojem trestního řízení a pojem trestního práva procesního
- § 2 Účel trestního řízení a trestního práva procesního
- § 3 Předmět trestního práva procesního, předmět trestního řízení a předběžné otázky
- § 4 Trestní právo procesní a jiná odvětví práva
- § 5 Trestní právo procesní a související obory

§ 1 Pojem trestního řízení a pojem trestního práva procesního

A. České trestní právo je součástí českého právního řádu a odvětvím veřejného práva. Rozlišujeme **trestní právo hmotné** (materiální) stanovící, co je trestným činem a jakou sankci za něj uložit, a **trestní právo procesní** (formální) upravující trestní řízení, tj. procedurální postup trestních orgánů v trestních věcech.¹

Slovo proces je odvozeno z latinského *procedo, procedere* – postupovat vpřed. Proces je tedy souhrn činností a úkonů směřujících k nějakému výsledku.

Trestní proces (trestní řízení) je zákonem upravený postup orgánů činných v trestním řízení, případně i jiných osob zúčastněných na trestním řízení, jehož úkolem je náležitě zjistit, zda byl trestný čin spáchán, a je-li tomu tak, zjistit jeho pachatele a uložit mu podle zákona

¹ K pojmu trestního práva hmotného srov. Jelínek, J. a kol.: Trestní právo hmotné. Obecná část. Zvláštní část. 7. vydání. Praha: Leges, 2019, s. 21 a násl.

trest nebo ochranné opatření, učiněné rozhodnutí vykonat, popřípadě jeho výkon zařídit, dále působit k upevňování zákonnosti, k předcházení a zamezování trestné činnosti a k výchově občanů.

Jinak řečeno, trestní proces je zákonem upravený postup poznávání, zjišťování a hodnocení skutečností, na základě kterých bude následně vybudováno meritorní rozhodnutí ve věci.²

Trestní právo procesní je odvětví práva, které chrání zájmy společnosti a ústavní zřízení České republiky, práva a oprávněné zájmy fyzických a právnických osob před trestnými činy tím, že upravuje postup orgánů činných v trestním řízení, popřípadě i jiných osob zúčastněných na trestním řízení, při zjišťování trestných činů, při rozhodování o nich a při výkonu rozhodnutí a při předcházení a zamezování trestné činnosti. Tím upravuje trestní právo procesní také vzájemné procesní vztahy těchto orgánů a osob.

Trestní právo procesní označujeme jako **právo formální**, protože trestní proces je typem právního procesu vázaného na přesné podmínky, předpoklady a formy. Je to pochopitelné vzhledem k významu věcí, o kterých se v trestním procesu rozhoduje.

Trestní právo procesní je systematickým způsobem upraveno v trestním řádu (zák. č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním, ve znění pozdějších předpisů). Tento zákon má pro svoji komplexní povahu charakter kodexu (zákoníku).³ Trestní řád je obecným předpisem, podle kterého se postupuje, nestanoví-li zvláštní zákon jinak, i ve věcech soudnictví nad mládeží, v řízení proti právnickým osobám a ve věcech mezinárodní justiční spolupráce.

Zákon o soudnictví ve věcech mládeže (účinný od 1. 1. 2004) je ve vztahu speciality k trestnímu řádu (srov. § 1 odst. 3 zák. mládeže).

Také **zákon o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim** (zák. č. 418/2011 Sb.) je v poměru speciality k trestnímu řádu. Podle § 1 odst. 2 cit. zákona nestanoví-li zákon o trestní odpovědnosti

² Nález Ústavního soudu ze dne 26. 10. 2015 sp. zn. I. ÚS 2874/14.

³ Jestliže v učebnici uvádíme paragrafy bez označení, jde o ustanovení trestního řádu.

právnických osob jinak, použije se v řízení proti právnické osobě trestní řád, není-li to z povahy věci vyloučeno.

Třetím vedlejším trestním zákonem, který je **speciální** vůči trestnímu řádu, je zákon č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních, jak stanoví § 3 odst. 1 cit. zák. výslovně – nestanoví-li tento zákon jinak nebo není-li jím některá otázka upravena, použije se trestní řád.

Trestní řád stanoví pravomoc a působnost orgánů činných v trestním řízení, kterými jsou soud, státní zástupce a policejní orgán (§ 12 odst. 1). Jejich úkolem je postupovat tak, aby byl splněn účel trestního řízení. Jednotlivé orgány činné v trestním řízení se na plnění těchto úkolů podílejí rozličným způsobem. Vždy však vystupují v zájmu celé společnosti, nezávisle na vůli a přání jednotlivých osob. Jejich činnost na sebe navazuje a doplňuje se tak, aby skutkový stav byl zjištěn v náležitém rozsahu a spravedlivě posouzen.

Při výkonu své pravomoci orgány činné v trestním řízení musí zachovávat předepsaný procesní postup (§ 1 odst. 1, § 2 odst. 1), na jehož zachování mají osoby zúčastněné na trestním řízení právo.

Trestní právo procesní stanoví pravomoc jednotlivých orgánů činných v trestním řízení, kterou jsou tyto oprávněny, resp. povinny použít k uskutečnění trestního práva hmotného a ve spojitosti s tím stanoví i dovolenou míru omezení občanských práv a svobod. Pravomocí orgánů činných v trestním řízení se rozumí soubor prostředků, které jsou orgány činné v trestním řízení oprávněny použít ke splnění účelu trestního řízení.

Trestní právo bylo ještě v nedávné době považováno za jeden z atributů a projevů státní suverenity a každý zásah do této národní suverenity byl chápán jako nežádoucí. To však již jistou dobu neplatí. Zejména po vstupu do Evropské unie je **české trestní právo stále více ovlivňováno trestním právem Evropské unie**. Týká se to jak trestního práva hmotného, tak trestního práva procesního.

V oblasti trestního práva hmotného se tento vliv projevuje zejména harmonizací právních pojmů, institutů, skutkových podstat trestných činů, případně i úsilím o harmonizaci sankcí.⁴

V oblasti trestního práva procesního se vliv trestního práva Evropské unie projevuje zejména vzájemnou spoluprací policejní i justiční, výměnou informací, vzájemným uznáváním procesních rozhodnutí, nahrazením formálního extradičního řízení zjednodušeným předáváním osob mezi členskými státy Evropské unie, harmonizací procesních práv jednotlivce (obviněného i poškozeného, resp. oběti trestného činu), vzájemnou přípustností důkazů mezi členskými státy a dalšími postupy.

Zatím posledním výrazem vlivu trestního práva Evropské unie na české trestní právo procesní je **zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce**,⁵ čímž se v jistém smyslu završují snahy o vytvoření jednotného právního rámce postihu mezinárodní ekonomické kriminality, snahy o jednotný, resp. koordinovaný postup při vyšetřování trestných činů, ale i v následném trestním řízení a při výkonu rozhodnutí.

Evropský veřejný žalobce odpovídá za vyšetřování a trestní stíhání pachatelů a spolupachatelů trestných činů poškozujících nebo ohrožujících finanční zájmy Unie, jež jsou stanoveny ve směrnici (EU) 2017/1371, a za jejich postavení před soud. Úřad v této souvislosti provádí úkony vyšetřování a trestního stíhání a vykonává před příslušnými soudy členských států úlohu žalobce, dokud není v daném přípa-

⁴ Srov. Ivor, J., Jelínek, J. et al.: Euro Crimes in the Legal Systems of the Czech Republic and of the Slovak Republic. Budapest: Wolters Kluwer, 2015. Harmonizace zahrnuje zejména tzv. eurozločiny, tj. terorismus, kyberkriminalita, obchodování s lidmi, sexuální vykořisťování žen a dětí, obchodování s omamnými látkami, nedovolený obchod se zbraněmi, praní peněz, padělání měny, korupce, organizovaná trestná činnost). Směrnice mohou v případě potřeby harmonizovat minimální pravidla nejen pro vymezení trestných činů, ale i pro sankce v oblasti tzv. přeshraniční kriminality. Tento výčet není do budoucna uzavřen, takže může být případně i rozšířen o trestnou činnost podvodného charakteru (viz čl. 83 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie).

⁵ Úřad evropského veřejného žalobce byl do českého právního řádu vnesen zákonem č. 315/2019 Sb., který adaptoval nařízení Rady (EU) 2017/1939 ze dne 12. 10. 2017. Nabyl účinnosti dnem 1. 12. 2019.

KAPITOLA VIII.

STÁTNÍ ZASTUPITELSTVÍ, POLICIE A POMOCNÉ OSOBY ORGÁNŮ ČINNÝCH V TRESTNÍM ŘÍZENÍ

§ 1 Státní zastupitelství

§ 2 Policejní orgán

§ 3 Pomocné osoby orgánů činných v trestním řízení

§ 1 Státní zastupitelství

Státní zastupitelství v trestním řízení vystupuje jako orgán veřejné žaloby. Zajišťuje jeden z úkolů státu v rámci uplatňování státní suverenity, kterým je právo i povinnost státu trestat pachatele trestných činů. Princip veřejné žaloby spočívá v tom, že pachatele trestných činů lze trestat pouze v řízení, v němž na straně žalobce stojí k tomu zřízené orgány, které stát zastupují.¹

Kořeny moderního státního zastupitelství jakožto orgánu ochrany veřejného zájmu lze najít ve francouzském právu, kde ve 14. století vznikl v podobě stálého úřadu institut královských zmocněnců, jejichž úkolem bylo tlumočit názor panovníka v soudním řízení. V českých zemích historie státního zastupitelství sahá do roku 1437, kdy císař Zikmund zřídil úřad královského prokurátora k hájení finančních zájmů panovníka. Prvním královským prokurátorem se stal Vilém ze Žlutic, který bývá někdy s nadsázkou označován za prvního státního zástupce. Postupně se úkoly úřadu královského prokurátora rozšířily z hájení zájmů fisku na vymáhání pokut za trestné činy až ke stíhání pachatelů trestných činů.

¹ FENYK, J.: Veřejná žaloba. Díl první. Praha: Institut Ministerstva spravedlnosti České republiky pro další vzdělávání soudců a státních zástupců, 2001, s. 10.

V Evropě se lze setkat se dvěma systémy veřejné žaloby, které mají v jednotlivých státech svá specifika.

Systém prokuratury má poměrně samostatné postavení v rámci dělby moci. Vyznačuje se silným postavením generálního prokurátora, který stojí v čele soustavy a je oprávněn přímo zasahovat do jednotlivých trestních věcí.

Systém státního zastupitelství byl v České republice zaveden nejdříve Ústavou a následně zákonem č. 183/1993 Sb., o státním zastupitelství, kterým byla zřízena soustava státního zastupitelství, čímž došlo k nahrazení do té doby existujícího systému prokuratury. Státní zastupitelství se zpravidla vyznačuje podřízením moci výkonné. Na rozdíl od systému prokuratury nejvyšší státní zástupce nedisponuje oprávněním zasahovat do neskončených trestních věcí nižší článků soustavy. Systém státního zastupitelství je typický také omezeným rozsahem působnosti, v níž dominuje jeho role veřejného žalobce v trestním řízení.

A. Státní zastupitelství je soustava úřadů zřízených k zastupování státu při ochraně veřejného zájmu ve věcech zákonem svěřených do jeho působnosti. Státní zastupitelství není správním úřadem, jedná se o státní orgán *sui generis*.²

Právní úpravu státního zastupitelství nalezneme hned v několika právních předpisech různé právní síly. V České republice, na rozdíl od některých jiných států, jsou státní zastupitelství i rámec jeho působnosti ústavně zakotveny. Podle čl. 80 Ústavy státní zastupitelství zastupuje veřejnou žalobu v trestním řízení a vykonává i další úkoly, které stanoví zákon. Jeho postavení, působnost a organizaci v podrobnostech upravuje zákon.

V rámci systému dělby moci je státní zastupitelství zařazeno do hlavy třetí Ústavy upravující moc výkonnou. Konkrétně spadá pod resort Ministerstva spravedlnosti, které je ústředním orgánem správy státního zastupitelství. Podřízení státního zastupitelství moci výkonné se mj.

² KOCOUREK, J., ZÁRUBA, J.: Zákon o soudech a soudcích; Zákon o státním zastupitelství. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2004, s. 392.

projevuje v působnosti ministra spravedlnosti v oblasti personálního obsazení jednotlivých státních zastupitelství a v jeho pravomoci podat návrh na odvolání a jmenování nejvyššího státního zástupce, o němž rozhoduje vláda. Třebaže je státní zastupitelství součástí moci výkonné, je budováno na zásadě nezávislosti na vnějších vlivech jiných orgánů (srov. § 3 odst. 1 ZSZ), proto je vyloučeno, aby vláda do jeho činnosti zasahovala.³ Postavení státního zastupitelství v systému dělby moci vyvolává diskuze i právní polemiku o jeho povaze. Ústavní soud⁴ se k otázce povahy státního zastupitelství opakovaně vyjádřil s tím, že výlučná žalobní pravomoc a další kompetence zákonem mu svěřené činí ze státního zastupitelství zvláštní samostatný orgán *sui generis*, který však nelze považovat za orgán moci soudní. Jakkoliv lze shledat řadu zákonných záruk nezávislosti a nestrannosti státního zástupce a z hlediska subjektivního je možno u státního zástupce dovést obdobné rysy jako u subjektivně nezávislého soudce, přetrvávají rovněž prvky od soudní moci jej odlišující, jako jsou prvky nadřízenosti či instančního dohledu. **Postavení státního zástupce v trestním řízení je odlišné od postavení soudce** již tím, že má nejudiciální charakter. Není tedy orgánem, který stojí nad procesními stranami a autoritativně a definitivně rozhoduje o vině a trestu obviněného, neboť jako strana v řízení před soudem zastupuje obžalobu.

Postavení, působnost, vnitřní vztahy, organizaci a správu státního zastupitelství upravuje **zákon č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství**, kterým byla s účinností od 1. 1. 1994 zřízena soustava státního zastupitelství, jehož funkce do té doby vykonávala prokuratura České republiky (čl. 109 Ústavy). Pravomoci státního zastupitelství a státních zástupců v konkrétních typech řízení upravují zvláštní právní předpisy.

³ LATA, J.: § 3 Zákaz zasahování do působnosti státního zastupitelství. In LATA J., PAVLÍK, J., ZEŽULOVÁ, J.: Zákon o státním zastupitelství. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2020.

⁴ Nález pléna Ústavního soudu ze dne 19. 4. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 4/14, náleží Ústavního soudu ze dne 3. 7. 2003, sp. zn. III. ÚS 511/02, náleží pléna Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 17/10.

KAPITOLA XXXII.

TRESTNÍ ŘÍZENÍ PROTI PRÁVNICKÝM OSOBÁM

- § 1 Charakteristika řízení proti právnickým osobám
- § 2 Zvláštnosti trestního řízení proti právnické osobě

§ 1 Charakteristika řízení proti právnickým osobám

Se zavedením trestní odpovědnosti právnických osob byly vytvořeny podmínky pro vedení trestního řízení proti právnickým osobám jako subjektům práva. Svou povahou se v jistém smyslu jedná o **zvláštní druh řízení**, jehož odchylky pramení z odlišnosti osoby, proti níž se trestní řízení vede. Řízení proti právnickým osobám je svou povahou nezávislé na řízení proti fyzické osobě, za jejíž jednání může být právnická osoba trestně odpovědná. Tato charakteristika je procesním důsledkem hmotněprávní povahy trestní odpovědnosti právnických osob, která je ve vztahu k trestní odpovědnosti fyzických osob odpovědností souběžnou a nezávislou.

Trestní řízení proti právnické osobě má stejný účel jako trestní řízení proti fyzické osobě (srov. § 1 tr. řádu) a základní zásady (§ 2 tr. řádu) se v něm uplatňují v podobném rozsahu. Právnická osoba je adresátem práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 6 Úmluvy, což je možné dovodit mimo jiné z čl. 34 Úmluvy.¹ V aplikační praxi bylo právo na spravedlivý proces právnickým osobám přiznáváno již od počátku 90. let 20. století.²

¹ Viz Repík, B.: Evropská úmluva o lidských právech a trestní právo. Praha: Orac, 2002, s. 94.

² Srov. rozsudek Evropského soudu ve věci Sociétés Stenuit versus Francie ze dne 27. února 1992, č. 11598/85, včetně přílohy, v níž je obsažen názor Evropské komise pro lidská práva uvedený v její zprávě z 30. května 1991.

Ve vztahu k právníkům osobám z hlediska jejich možné veřejno-právní odpovědnosti má největší význam odpovědnost správní (odpovědnost za přestupky). V souvislosti se zavedením trestní odpovědnosti právníků osob vyvstala složitá otázka možného souběhu s odpovědností za správní delikty (dnes za přestupky) a vzájemného vztahu trestního a správního řízení.³ Tato problematika se týká zásady *ne bis in idem*, která má své hmotněprávní i procesní aspekty. Původně upravoval tento vztah § 28 topo, který někteří autoři správně kritizovali pro jeho nedostatečnost a nekonceptnost,⁴ a následně byl zrušen s účinností od 1. července 2017.⁵ V současné době je problematika upravena v zákoně o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a v trestním řádu.

Z důvodu vyššího veřejného zájmu je celková koncepce založena na **přednosti trestního řízení před řízením správním**. Pokud se správní orgán domnívá, že je skutek trestným činem, věc bezodkladně předá orgánu činnému v trestním řízení [§ 64 odst. 1 písm. a) přest. zák.]. Vztah těchto řízení je vymezen také pomocí překážek litispence (§ 77 odst. 1 přest. zák.) a *rei iudicatae* (§ 77 odst. 2 přest. zák.). Překážka litispence brání zahájit řízení o přestupku (§ 76 odst. 2 přest. zák.) nebo v něm pokračovat (§ 86 odst. 4 přest. zák.), je-li o témže skutku vedeno trestní řízení. Překážka *rei iudicatae* (věci rozhodnuté) v trestním nebo v přestupkovém řízení brání vznesení obvinění v trestním i pře-

³ Srov. např. Prášková, H.: Vztah trestního řízení proti právníké osobě a řízení o správním deliktu právníké osoby. *Trestněprávní revue* č. 6/2012, s. 131 a násl.; Prášková, H.: Vztah trestných činů právníké osoby a správních deliktů právníké osoby. In Jelínek, J. a kol.: *Trestní odpovědnost právníků osob v České republice. Bilance a perspektivy*. Praha: Leges, 2013, s. 182–191; Grivna, T.: Ke vztahu trestního řízení proti právníké osobě a řízení o správním deliktu téže osoby pro týž skutek. In Jelínek, J. a kol.: *Trestní odpovědnost právníků osob – bilance a perspektivy*. Praha: Leges, 2013, s. 192–200; Kopecný, M.: Vztahy trestního řízení a řízení o správním deliktu (přestupku) proti právníké osobě. In Jelínek, J. a kol.: *Trestní odpovědnost právníků osob – pět let poté*. Praha: Leges, 2017, s. 212–220.

⁴ Srov. Jelínek, J., Herczeg, J.: *Zákon o trestní odpovědnosti právníků osob. Komentář s judikaturou*. 2. vydání. Praha: Leges, 2013, s. 176 a násl.

⁵ Viz zákon č. 183/2016 Sb., kterým se mění zákon č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právníků osob a řízení proti nim, ve znění pozdějších předpisů.

stupkovém řízení, pokud bylo o tomtéž skutku rozhodnuto v některém z nich. Projevem přednosti trestního řízení před řízením správním pak je, že tento zákaz pro vznesení obvinění v trestním řízení neplatí absolutně. Trestnímu stíhání totiž brání toliko pravomocné rozhodnutí o přestupku, které nemůže být z důvodu uplynutí zákonné lhůty zrušeno v přezkumném řízení [srov. § 173 odst. 1 písm. e) a § 11 odst. 1 písm. k) tr. řádu *a contrario*, § 100 a 101 přest. zák.].

Právní úprava trestního řízení proti právnickým osobám je obsažena především v trestním řádu a v zákoně o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim. První z uvedených zákonů představuje tzv. hlavní (základní) právní předpis, druhý je pak tzv. zákonem vedlejším. Jedním z velkých nedostatků zákona o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim je zkratkovitá a nedostatečná úprava specifík trestního řízení proti právnickým osobám, která je (vyjma ustanovení o výkonu jednotlivých trestů) obsažena toliko v deseti paragrafech.

Zákon o trestní odpovědnosti právnických osob je **speciální** (zvláštní) **právní předpis**, k němuž je trestní řád **ve vztahu subsidiarity**. Uplatní se zde aplikační zásada *lex specialis derogat generali*. Platí, že „nestanoví-li zákon o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim jinak, použije se v řízení proti právnické osobě trestní řád, není-li to z povahy věci vyloučeno“ (§ 1 odst. 2 topo). V jakých situacích je aplikace trestního řádu vyloučena, je zpravidla otázkou výkladu. Někdy se jedná o otázku interpretačně snadnou (právnickou osobu například nelze zadržet, zatknout nebo vzít do vazby), jindy o otázku poměrně složitou (např. otázka možnosti provedení domovní prohlídky v řízení proti právnické osobě⁶). Pouze výjimečně zákon výslovně stanoví, že je aplikace trestního řádu vyloučena (srov. § 35 odst. 2 topo).

⁶ Platí sice, že vůči právnické osobě se ustanovení o domovní prohlídce neuzije – viz Forejt, P., Trešlová, L., Habarta, P.: Zákon o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim s komentářem. Praha: Linde Praha, 2012, s. 41. Nutné je však mít na paměti, že v trestním řízení proti právnické osobě je možné vykonat domovní prohlídku i proti osobě fyzické – srov. Šámal, P., Dědič, J., Gřivna, T., Púry, F., Říha, J.: Trestní odpovědnost právnických osob. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2018, s. 56.